

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.IV.20.140/2021/5.

A tanács tagjai:

Dr. Kovács Zsuzsanna a tanács elnöke

Dr. Dzsula Marianna előadó bíró

Dr. Stark Marianna bíró

A felperes:

...

A felperes képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd)

Az alperes:

...

Az alperes képviselője:

dr. Kovátsits László ügyvéd

A per tárgya:

személyiségi jogok megsértésének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

A felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Győri Ítélőtábla Pf.I.20.128/2020/6/I.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Székesfehérvári Törvényszék 26.P.20.102/2020/13.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes 2019. február 24-én az politikai műsorában az európai parlamenti választásokra történő felkészüléshez kapcsolódóan a felperes helyzetére vonatkozóan elmondta, hogy a felperes a 2018-as országgyűlési választások óta a tagságának csaknem a felét elveszítette (a továbbiakban: közlés). Az alperes nyilatkozatát több sajtószerv is átvette azzal a főcímmel, hogy a „...számára a lét a tét”.

[2] A felperes által a sérelmezett közlés miatt indított sajtóhelyreigazítás iránti perben a sajtószerv a közlés valóságát nem bizonyította, ezért a Fővárosi Törvényszék a 18.P.20.810/2019/10. sorszámu - a Fővárosi Ítélőtábla 32.Pf.20.538/2019/5-II. szám alatti ítéletével jogerőre emelkedett - ítéletével a sajtószervet helyreigazítás közzétételére kötelezte. A jogerős ítélet indokolása szerint a felperesből a 2018-as választások, illetve 2018. novembere óta a taglétszám mintegy 6%-a, majdnem 800 fő lépett ki, a bizonyíthatóan

kilépett tagok száma meg sem közelíti a taglétszám felét, amely a felperes állítása szerint 13.000 fő volt.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[3] A felperes keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (2) bekezdése, a 2:43. § d) pontja, a 2:45. § (2) bekezdése és a 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát. Az elégtételadás körében kérte az alperes kötelezését, hogy levélben fejezze ki sajnálkozását az elkövetett jogsértés miatt és fizessen meg 500.000 forint sérelemdíjat. Álláspontja szerint, bár közszereplőként a tevékenységével összefüggésben a véleményalkotás során fokozottabb tűrési kötelezettség terheli, azonban ez nem terjed ki a hamis tényállításra, valótlan és sértő kijelentés közszereplőről sem tehető. A bizonyíthatóan valótlan tények nem állnak alkotmányos védelem alatt, a tények meghamisítása alkotmányosan nem védett érték. A sérelmezett közlés miatt a felperes megítélése hátrányosan változott a közvélemény előtt, amely köztudomású tény, a jogsértés súlya pedig kiemelkedő, hiszen az alperes valótlan tartalmú kijelentése az európai parlamenti választási kampányt megelőzően hangzott el, amely csökkentette a felperes esélyeit a kampányban. Az alperes politikai elemzőként nyilatkozott a felperesről, így a laikusnak tekintendő televíziónézők nagyobb hitelt adnak a szavának.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a véleményét a politikai elemzői tevékenysége során rendelkezésére álló adatok megismerése alapján fogalmazta meg, ezért a véleménynyilvánítás Alaptörvényben biztosított szabadsága megilleti. A közlés a közügyek szabad vitatását érinti, a felperes, mint közszereplő esetén a véleménynyilvánítás jogának határai tágabban vonhatók meg a magánszemélyekhez képest. A sajtóban megjelent tényállításokból logikus következtetésként vonta le azt, hogy a felperes tagságának csaknem a fele távozott. Kiemelte, hogy a magyar sajtóban már a közlést megelőzően több cikk is megjelent arról, hogy a felperes tagsága megfogyatkozott, melyet a csatolt cikkek és szemelvények is bizonyítanak. A felperes legfeljebb valótlan tény híresztelése, vagy való tény hamis színben való feltüntetése tekintetében terjeszthetne elő kereseti kérelmet, valótlan tényállítás miatt azonban jogsértés nem állapítható meg.

Az első- és másodfokú ítélet

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az ... 2019. február 24-i műsorában valótlanul állította a felperesről, hogy a 2018. országgyűlési választások óta a tagságának csaknem a fele elhagyta. Kötelezte az alperest a jogsértést miatt sajnálkozása levélben történő kifejezésére és a felperest ennek nyilvánosságra hozatalára feljogosította, továbbá az alperest 200.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rendelkezett az elsőfokú eljárási költség és illeték viseléséről.

[6] Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a sérelmezett közlés tényállításnak minősül, mivel az alperes is elismerte, hogy azt részben különböző – közelebbről meg nem határozott – matematikai módszerek alapján tette, figyelemmel a felperes legfőbb döntéshozó szervének taglétszámára, küldöttgyűlésére és a sajtóban megjelenő egyéb hírekre. Az

elsőfokú bíróság a közlés valóságának bizonyítása körében szükségtelennek tartotta a felperes kötelezését a taglétszám nyilvántartásának a benyújtására, mivel a sajtóhelyreigazítási perben már megállapításra került, hogy milyen számadatokat kell figyelembe venni a felperes taglétszámának meghatározásakor. Az elsőfokú bíróság megítélése az alperes által csatolt sajtótermékek – amelyekben a felperes taglétszámának csökkenéséről írnak – azért nem vehetőek figyelembe, mert a mástól átvett valótlan tény híresztelése nem mentesít a személyiségi jogsértés miatti jogkövetkezmények alól.

[7] Az elsőfokú bíróság megítélése szerint 200.000 forint sérelemdíj áll arányban az elkövetett jogsértés súlyával, jellegével, ez az összeg alkalmas a sérelem reparálására az alkalmazott objektív szankciók mellett. Az alperes nem tanúsított kellő körültekintést a nyilatkozata megtételekor, nem járt utána a tényeknek, vagy valamilyen szakmai hiba folytán jutott téves következtetésre.

[8] Az alperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.

[9] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a sérelmezett közlés tényállításnak minősül. Kifejtette, hogy az alperes a közléshez kapcsolódóan nem bizonyított elemző, következtető tevékenységet, nem utalt az annak alapjául szolgáló tényekre, adatokra, így a felperes alapszabálya rendelkezéseinek és a felperes kongresszusán jelenlévő küldöttek számának a párttagság létszámával kapcsolatos összefüggéseire. A közlés a szöveggörnyezete alapján nem következtetésként hangozott el, ezért nem minősíthető akár "vékony ténybeli alapokon" nyugvó véleménynek, értékítéletnek. A közlés nem minősül híresztelésnek, mivel nem utal forrásokra, más sajtóhírekre.

[10] A másodfokú bíróság rámutatott, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263. § (2) bekezdése alapján a tényállás megállapítása körében nem köti a sajtóperben hozott ítélet indokolása. A sajtóhelyreigazítás iránti perben hozott ítélet – amelyben az alperes nem volt fél, ezért nem bizonyíthatta a közlés valóságtartalmát – az alperest nem foszthatja meg az eredményes védekezés alapjául szolgáló bizonyítás lehetőségétől. Az a körülmény, hogy a sajtószerv a mulasztása miatt nem tett eleget a bizonyítási érdekéből fakadó bizonyításnak, nem járhat az alperesre hátrányos jogkövetkezményekkel. A sajtószerv mulasztásának tényén kívül csupán a felperes nyilatkozata állt a sajtóhelyreigazítási keresetet elbíráló bíróság rendelkezésére, a kifogásolt a tényállítást alátámasztó egyéb bizonyíték nem került csatolásra.

[11] A másodfokú bíróság elfogadta az alperesnek azt a hivatkozását, hogy fennállnak a bizonyítási szükséghelyzet feltételei. Az alperes által bizonyítandó tény alapjául szolgáló nélkülözhetetlen adatokkal (a párttagság létszámadataival) ugyanis kizárólag a felperes rendelkezik és az alperes megtette az adatok megszerzéséhez szükséges intézkedéseket: már az ellenkérelmében felhívást intézett a felpereshez a szükséges adatok közlése iránt, és kérte azok közokirati vagy teljes bizonyító erejű magánokirattal való alátámasztását. A bizonyítási szükséghelyzet a perindításig, illetve a keresetlevél közléséig nem merült fel, mivel nem volt szükség a felperes által sérelmezett közlés valóságtartalmának a bizonyítására. A másodfokú bíróság megállapítása szerint a felperestől kért tagnyilvántartási adatok megjelölése nem sérti

az adatvédelmi rendelkezéseket. A pártok működéséről és gazdálkodásáról szóló 1989. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Párt tv) 1. §-a és az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény (a továbbiakban: Ectv.) 4. § (1) bekezdése, valamint 5. §-a is előírja a felperes taglétszámának a nyilvántartását, amely nem terjed ki a tagok személyes adatainak nyilvántartására. Amennyiben a felperes nem rendelkezik ilyen nyilvántartással, ezt a mulasztását – a működése körében felmerülő hiányosságot – a Pp. 265. § (3) bekezdése alapján az ő terhére kell értékelni. Azt a tényt, hogy az alperes nem gondoskodott az állítását megalapozó adatok beszerzéséről, nem a bizonyítási szükséghelyzet eljárásjogi feltételeinek fennállása körében, hanem a személyiségi jogsértés megállapításának és a jogsértéshez fűződő szankciók alkalmazásának anyagi jogi feltételei körében kell értékelni.

[12] A másodfokú bíróság a Pp. 265. § (3) bekezdése alapján valósnak fogadta el az alperesnek azt a tényállítást, hogy 2018 áprilisától (a parlamenti választásoktól) 2019. február 24-ig (a közlés megtételéig) a felperes párttagságának csaknem a fele távozott a pártból (azaz 2018. április 8-án legfeljebb 10.374 fő, 2019. február 24-én pedig legfeljebb 5.187 volt a felperes taglétszáma). A másodfokú bíróságnak azért nem merült fel kételye a felperes taglétszámával kapcsolatosan, mert a jelen per anyagává tett, sajtóban megjelent – kétségtelenül ellentmondásos – megnyilatkozások, továbbá a felperesnek a taglétszám bizonyításának elhárítására irányuló védekezése együttesen kizárta az alapos kétely felmerülését. Ezért a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezését – a jóhírnév megsértésének törvényi feltételei hiányában – megváltoztatta és a teljes keresetet elutasította.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[13] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Megsértett jogszabályként a Ptk. 2:43. § d) pontját, a 2:42. § (2) bekezdését, a 2:45. § (2) bekezdését, a 2:51. § (1) bekezdés a) és c) pontját, a 2:52. § (1) – (3) bekezdéseit, a Pp. 265. § (1) bekezdését, 265. § (2) bekezdés a) pontját és (3) bekezdését jelölte meg.

[14] Felülvizsgálati álláspontja szerint a Pp. megjelölt rendelkezéseinek a megsértése az ügy érdemére kiható jogszabálysértést valósított meg. A másodfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az alperes alappal hivatkozott a bizonyítási szükséghelyzet feltételeinek fennállására, és emiatt valósnak fogadta el a sérelmezett közlést. A bírói gyakorlatra és alkotmánybírósági határozatokra hivatkozással állította, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága csak a jóhiszemű nyilatkozót oltalmazza. A másodfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az alperes azért került bizonyítási szükséghelyzetbe, mert kellő körültekintés nélkül állított olyan tényt nagy nyilvánosság előtt, amelyről a perben kellett „számot adnia”. A Pp. 5. § (1) bekezdésében írt jóhiszemű joggyakorlás követelményével alapvetően ellentétes, ha a jóhírnév megsértése miatt kezdeményezett perben a Pp. 265. (1) bekezdése értelmében a sérelmezett közlés valóságának a bizonyítása nem a tényállítást tevő felett terheli, helyette a perbeli ellenfeletől várja el a perben annak cáfolatát. Az alperes nem volt bizonyítási szükséghelyzetben, mivel olyan adatokat kellett szolgáltatnia, amelyek

szükségessége nem a perben merült fel. A másodfokú bíróság a Pp. 265. (2) bekezdésének a) pontját és (3) bekezdését kirívóan helytelenül alkalmazta, a feltárt tényekből nyilvánvalóan okszerűtlen következtetéseket vont le és a Pp. 265. § (1) bekezdését megsértve minősítette a közlést valósnak. Az eljárásjogi jogszabályok megsértése miatt pedig tévesen mellőzte a Ptk. által oltalmazott jóhírnév megsértése miatt kért jogkövetkezmények alkalmazását. A másodfokú bíróság félreértelmezte a tagság nyilvántartásával kapcsolatos kötelezettségét. A nyilvántartásban ugyanis kizárólag az aktuális tagok szerepelhetnek, akiknek a tagsági jogviszonya korábban megszűnt, a tagsági jogviszonyuk tényét és adatát is azonnal törölnie kell, a törölt adatot nem tárolhatja. Ezért a taglétszámának adatairól csak aktuális információi vannak, a közlés időpontjára nem tud ilyen nyilatkozatot tenni. A személyes adat védelme pedig kiterjed a tagsági jogviszony tényére is.

[15] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte, annak helyes indokai alapján. Kiemelte, hogy a felperes felülvizsgálati kérelme a megjelölt anyagi jogi jogszabálysértések körében nem felel meg a Pp. 413. § (1) bekezdésében meghatározott tartalmi elemeknek.

A Kúria döntése és jogi indokai

[16] A Kúria a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem korlátai között bírálta felül. A felperes felülvizsgálati kérelme nem érintette a jogerős ítélet keresetet részben elutasító rendelkezését.

[17] A Kúria előrebocsátja, hogy a felülvizsgálati eljárás nem a per folytatása, a felülvizsgálat a Pp. 406. § (1) és (2) bekezdéseiben megnevezett jogerős határozatok ellen jogszabálysértésre alapítottan igénybe vehető rendkívüli perorvoslat. A felülvizsgálati kérelemnek a Pp. 413. § (1) bekezdés a) - e) pontjaiban felsorolt tartalmi kellékekkel kell rendelkeznie. A felperes felülvizsgálati kérelmében az ügy érdemi elbírálására kiható jogszabálysértésként azt is megjelölte, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 265. § (1) bekezdését megsértve minősítette a közlést valós tényállításnak. Megsértett jogszabályhelyként ehhez kapcsolódóan a Ptk. 2:43. § d) pontját, a 2:42. § (2) bekezdését, a 2:45. § (2) bekezdését, a 2:51. § (1) bekezdés a) és c) pontját, a 2:52. § (1) – (3) bekezdéseit jelölte meg. Felülvizsgálati kérelmében ehhez kapcsolódóan azonban nem fejtette ki, hogy a felhívott jogszabályok megsértése miért és hogyan hatott ki az ügy érdemi elbírálására. Az az állítása ugyanis, hogy ezeket a jogszabályokat a másodfokú bíróság nem alkalmazta, nem indokolja az anyagi jogszabály – állítása szerinti – téves értelmezését. A felülvizsgálati kérelemnek ez a része nem tartalmazza a Pp. 413. § (1) bekezdés b) pontjában felsorolt valamennyi kötelező tartalmi kelléket, azt, hogy az állított jogszabálysértés hogyan és miért hatott ki az ügy érdemi eldöntésére. Ezért a Kúria - figyelemmel az eljárásjogi tárgyú elvi iránymutatásoknak az új Pp. hatálybalépése folytán történő felülvizsgálatáról szóló 1/2017. Polgári jogegységi határozattal a Pp. alkalmazása körében is megfelelően irányadónak tekintett, a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. és 4. pontjára is - ezeket a hivatkozásokat figyelmen kívül hagyta.

[18] A felülvizsgálati kérelem alaptalan a következők szerint.

[19] A felülvizsgálati eljárásban a kifogásolt közlés tényállításként történt minősítése már nem volt vitatott. A felülvizsgálati kérelemben kifejtettek alapján az eldöntendő jogkérdés az volt, hogy alkalmazhatók-e a bizonyítási szükséghelyzetre vonatkozó eljárásjogi rendelkezések annak megítéléséhez, hogy a sérelmezett közlés a valóságnak megfelel-e.

[20] A Pp. 265. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a fél bizonyítási szükséghelyzetben van, ha valószínűsíti, hogy a bizonyítási indítványához nélkülözhetetlen adatokkal kizárólag az ellenérdekű fél rendelkezik, és igazolja, hogy az ezek megszerzéséhez szükséges intézkedéseket megtette. A (3) bekezdés alapján a bizonyítási szükséghelyzet fennállása esetén a szükséghelyzetben lévő fél által bizonyítandó tény a bíróság valósnak fogadhatja el, ha annak tekintetében kéteye nem merül fel.

[21] A perben jelentős tényeket a Pp. 279. § (1) bekezdése értelmében a bíróság állapítja meg. A bíróság ezt a ténymegállapítási monopóliumát az eljárási szabályok keretein belül gyakorolja. A Pp. 199. § (5) bekezdés b) pontja értelmében az írásbeli ellenkérelem lehetséges tartalmi eleme az alperes felpereshez intézett, a bizonyítási szükséghelyzetre vonatkozó felhívása, amely válasziratba is belefoglalható [Pp. 201. § (2) bekezdés], sőt a perfelvételi tárgyaláson is megtehető [Pp. 191. § (3) bekezdés]. A késedelmes előterjesztésnek a fél pénzbírsággal való sújtása, és nem a mellőzése a jogkövetkezménye. Ezért a felperes felülvizsgálati álláspontjával szemben, a bizonyítási szükséghelyzet feltételeinek megítélésénél nem a véleménynyilvánítás szabadságának gyakorlása körében elvárt jóhiszemű nyilatkozatok megítéléséből kell kiindulni. A bizonyítási szükséghelyzet alkalmazásához ugyanakkor nem elég az arra való pusztá hivatkozás, mert az eljárási rendelkezés részben valószínűsítésre, részben igazolásra kötelezi a felet a részéről megkívánt eljárási joghatás beálltához.

[22] A jogerős ítélet helytállóan indult ki abból, hogy az alperes valószínűsítette, hogy az általa bizonyítandó tény alapjául szolgáló nélkülözhetetlen adatokkal (a felperes létszámadataival) kizárólag a felperes rendelkezik. Ezért az alperes olyan kirívóan információ-aszimmetrikus helyzetben van, amely – az egyéb feltételek igazolása esetén – felmentést ad számára ennek a ténynek a bizonyítása alól. A felperesnek ugyanis – az állításával szemben – nemcsak az aktuális taglétszáma vonatkozó adatokkal kell rendelkeznie.

[23] Az Ectv. 15. § (3) bekezdése értelmében a felperes tagnyilvántartása nem nyilvános. A civil szervezetek bírósági nyilvántartásáról és az ezzel összefüggő eljárási szabályokról szóló 2011. évi CLXXXI. törvény (a továbbiakban: Civil tv.) 91. §-a és a 95. § a) pont ab) alpontja alapján a bírósági nyilvántartás ezért nem tartalmazza ezt az adatot. Ugyanakkor az Ectv. 15. § (3) bekezdése nem értelmezhető oly módon, hogy ezzel az adattal a felperes – a korábbi időszakra – nem rendelkezhet. A felperes jogértelmezése esetén ugyanis ellenőrizhetetlenné válna a párt törvényes működése, így a Párt tv. tagokra vonatkozó rendelkezéseinek a betartása [4. § (2) – (3) bekezdései], a tag a tagsági jogviszonya megszűnéséhez kapcsolódóan nem gyakorolhatná a Párt tv. 2. § (4) bekezdésében meghatározott jogait, hiszen nem lenne megállapítható, hogy a párt tagja volt-e. Ellenőrizhetetlenné válna, hogy hány tag fizette be a tagdíjat [Párt tv. 4. § (1) bekezdés), 1. melléklet 1. pont], ezért az Állami Számvevőszéknek nem állna rendelkezésére megfelelő adat a párt gazdálkodásának ellenőrzéséhez [10. § (1) bekezdés].

[24] A Pp. 265. § (2) bekezdés a) pontja a bizonyítási szükséghelyzet alkalmazásához annak igazolását is megköveteli, hogy a fél megtette a bizonyítási indítvány teljesítéséhez szükséges intézkedéseket. Ennek igazolása ugyan bizonyítási jellegű tevékenység, azonban nem azonos az igazolás jogintézményével (Pp. 149-154. §), ez utóbbi eljárási cselekmény ugyanis a fél mulasztásához fűződő joghátrány elhárítására szolgál. Ezért a Kúria megítélése szerint a felperesnek az alperes jóhiszeműségével kapcsolatos hivatkozása nem értékelhető az „igazolás” megfelelő teljesítése körében. A bizonyítási szükséghelyzet igazolása a szükséges intézkedések megtétele körében a bizonyításnak mérlegelést nem igénylő, kétséget hátra nem hagyó módját jelenti. Az alperes peres félként a sajtó-helyreigazítási perben nem vett részt, a sajtószerv abban az ügyben nem hivatkozott a bizonyítási érdeke körében bizonyítási szükséghelyzetre, ezért az eljáró bíróságok a felperes – dokumentumokkal alá nem támasztott – állítását fogadták el. A felperes felszólításának hiányában pedig a perindítást megelőzően nem merült fel az alperest terhelő intézkedési kötelezettség szükségessége. Mindettől függetlenül helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a bizonyítási szükséghelyzet a per eldöntéséhez szükséges tények bizonyítása körében a perben alkalmazandó eljárásjogi intézmény, s miután a felperes felhívás ellenére a taglétszámát nem bizonyította, a bizonyítási szükséghelyzetre tekintettel az alperes tényállításának cáfolatára irányuló bizonyítás sikertelenségét a felperes terhére kellett értékelni.

[25] Mindezekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, ezért azt a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[26] 2016. évi CXXX. törvény 265. § (2) bekezdés a) pont

2011. évi CLXXXV. törvény 4. § (1) bekezdés, 15. § (3) bekezdés

2011. évi CLXXXI. törvény 91. §-a és a 95. § a) pont ab) alpontja

A döntés elvi tartalma

[27] A bizonyítási szükséghelyzet feltételeinek megítélésénél nem a véleménynyilvánítás szabadságának gyakorlása körében elvárt jóhiszemű nyilatkozatok megítéléséből kell kiindulni. A bizonyítási szükséghelyzet alkalmazásához ugyanakkor nem elég az arra való pusztá hivatkozás, mert az eljárási rendelkezés részben valószínűsítésre, részben igazolásra kötelezi a felet a részéről megkívánt eljárási joghatás beálltához.

Záró rész

[28] A Kúria a Pp. 405. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes felszámított felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről

szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és a 4/A. §-a alapján mérlegeléssel állapított meg.

[29] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alperes kérelmére tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2021. december 1.

Dr. Kovács Zsuzsanna s.k. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna s.k. előadó bíró, Dr. Stark Marianna s.k. bíró

hitelélül:

A kiadmány

S.K.

bírósági ügyintéző